

Arrest

nr. 65 587 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CILINGIR loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2011 en dient een asielaanvraag in op 20 januari 2011.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2011.

Op 28 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Kumanovo (Macedonië) en u verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten. U verklaart dat uw zoon vanaf zijn geboorte een hartafwijking

heeft en dat de dokters hem en uw echtgenote, A.N. (...) (O.V. x.xxx.xxx), al na 1 dag hadden ontslagen uit het ziekenhuis, zonder een onderzoek te doen. Na vier maanden stelde u vast dat uw zoon zijn rechteroog niet meer kon sluiten. De dokter die u consulteerde zei dat het allicht een griep was, maar na een tijdje merkte u op dat het gezicht van uw zoon vervormd was. Toen u naar de dokter ging, zei hij dat het om een lichte verlamming gaat, waarop hij u doorverwees naar het ziekenhuis van Kumanovo. In Kumanovo zouden ze gezegd hebben dat ze niets konden doen voor u en hebben ze u doorverwezen naar het ziekenhuis in Skopje. De volgende dag daar aangekomen, zouden ze u niet hebben willen helpen omdat u een Albanees bent. U hebt hem vervolgens naar een privé polikliniek gebracht, maar daar zouden ze niet de nodige middelen hebben gehad om uw zoon te verzorgen. Toen uw zoon 10 maanden oud was heeft een kinderarts vastgesteld dat er ruis zat in het hart van uw zoon. Hij verwees u door naar een cardioloog in Skopje voor een hartonderzoek. Toen u in het ziekenhuis aankwam, werd u weer niet geholpen, maar kreeg u een afspraak voor 5 maanden later. Op de dag van de afspraak zou u wederom de hele dag gewacht hebben, zonder geholpen te worden. De volgende dag mocht u pas terugkomen. De cardioloog heeft uw zoon onderzocht en vastgesteld dat er 2 gaatjes in zijn hart zitten. Deze zei dat de gaatjes vanzelf dicht zouden gaan. Sinds 2006 zou u 4 keer op consultatie zijn geweest bij een cardioloog, waarbij telkens werd vastgesteld dat er niets veranderd was. De laatste keer echter, in oktober 2010, zou de cardioloog gezegd hebben dat de gaten in zijn hart veel groter waren geworden en dat zijn hart gezwollen was. De cardioloog zou u aangeraden hebben zich tot een privécardioloog te wenden, wat u ook gedaan zou hebben. Deze zou u gezegd hebben dat het te laat was om het ongedaan te maken of om iets te kunnen repareren en dat u uw zoon beter in het buitenland zou laten behandelen. Sinds u dit nieuws over uw zoon vernomen hebt, zou uw echtgenote depressief zijn. Verder zou een zeker F.I. (...) uw dochter 6 maanden geleden 2 keer hebben proberen te ontvoeren toen zij op weg was van school naar huis. Beide keren kon haar professor dit voorkomen. U zou een klacht ingediend hebben, maar werd niet geholpen. Nadat u hoorde dat uw zoon in Macedonië niet meer verder geholpen kon worden voor zijn hartafwijking, besloot u het land te verlaten. U stelt op 18 januari 2011 vertrokken te zijn vanuit Kumanovo tot in Preshevo (Servië), waar u met de bus naar België reisde om op 19 januari 2011 aan te komen in Brussel. U vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw Macedonisch rijbewijs, uitgereikt op 21.10.2010 te Kumanovo, uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 18.02.2010, het paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 18.02.2010, uw huwelijksakte, uitgereikt op 07.02.2006 te Kumanovo, het paspoort van M. (...), uitgereikt op 18.02.2010, het paspoort van S. (...), uitgereikt op 09.06.2007, het paspoort van M. (...), uitgereikt op 06.09.2007, het paspoort van M. (...), uitgereikt op 03.09.2009, de geboorteakte van M. (...), uitgereikt op 12.01.2011 te Kumanovo, de geboorteakte van S.(...), uitgereikt op 05.01.2011 te Kumanovo, de geboorteakte van M. (...), uitgereikt op 05.01.2011 te Kumanovo, 2 medische attesten uit Macedonië, uitgereikt op respectievelijk 12.01.2001 en 18.06.2007 te Skopje, een medisch attest uit Namen, uitgereikt op 09.02.2011, foto's van uw zoon.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Macedonië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten omwille van de gezondheidsproblemen van uw zoon (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen, die u staaft met medische attesten, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor ene machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts verklaarde u dat u omwille van uw etnische origine niet voldoende zou geholpen zijn door de Macedonische dokters. Uit uw verklaringen blijkt echter dat men uw zoon in Kumanovë niet kon behandelen, omdat hij hartproblemen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9). U werd doorverwezen naar een cardioloog in een gespecialiseerd ziekenhuis voor kinderziekten in Skopje (gehoorverslag CGVS, p. 9), waar hij ook onderzocht werd. Er werd een ECG-scan en een echo genomen van zijn hart en zo werd er vastgesteld dat hij 2 gaatjes in zijn hart heeft. U zou verder jaarlijks op controle zijn geweest, waarbij er telkens een ECG-scan en een echo werden genomen. Bij de laatste controle in Skopje in oktober 2010 bleek dat de gaatjes in zijn hart groter geworden waren en dat hij een operatie nodig had, maar

zezouden u niet willen hebben helpen, omdat u een Albanees bent (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13). U verklaart in dit verband dat de dokters de verslechterende toestand van uw zoon zouden verzwegen hebben en dat het de schuld is van de nalatigheid van de dokters dat zijn hartprobleem niet werd opgelost, enkel en alleen omdat u een Albanees bent (gehoorverslag CGVS, p. 9, 11). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er telkens een ECG-scan en een echo werden genomen (gehoorverslag CGVS, 9, 10, 11). Het is bijgevolg verwonderlijk dat een dokter een negatieve evolutie van zijn hart zou verzwijgen. Er werd bovendien met behulp van een ECG-scan en een echo vastgesteld dat de gaatjes plots groter waren geworden. Hierbij komt nog dat uit een medisch attest dat u voorlegt blijkt, dat er in Macedonië geen behandelingsmogelijkheden zijn voor de hartafwijking van uw zoon en dat er geen middelen voorhanden zijn in Macedonië om een geslaagde operatie uit te voeren. In deze brief, die dateert van 12 januari 2011, wordt u overigens ten zeerste aangeraden om een behandeling te zoeken in het buitenland. Hieruit blijkt dat u wel degelijk werd voortgeholpen en doorverwezen, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw verklaringen dat ze een Macedoniër beter zouden helpen en wel zouden behandelen, kunnen aldus niet gestaafd worden door objectieve elementen.

Verder verklaart u dat u in de wachtzaal steeds moest wachten totdat alle Macedoniërs behandeld waren en dat uw zoon slechts nadien werd onderzocht of dat u op een latere datum moest terugkomen. Het loutere feit dat u diende te wachten in de wachtzaal is evenwel onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten blijkt dat uw zoon in Macedonië wel degelijk onderzocht werd. Uw bewering omwille van uw etnische origine te zijn gediscrimineerd door de artsen in Macedonië, wordt aldus niet gestaafd door de objectieve gegevens aanwezig in uw administratieve dossier.

Aangaande de 2 ontvoeringpogingen van uw dochter, dient vastgesteld te worden, dat uit niets uit uw verklaringen blijkt dat de ontvoeringpogingen het louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overstijgt. Voorts hebt u niet aannemelijk hebt gemaakt, geen beroep te kunnen doen op de in Macedonië aanwezige autoriteiten. U verklaarde in dit verband dat u de politie contacteerde, dat zij uw klacht noteerden, maar dat zij verder niets ondernomen hebben, omdat de Macedonische politie niet tussenkomt als er 2 Albanezen met elkaar problemen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het CGVS blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn, het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OVSE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden.

Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficieren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het CGVS ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Er worden in Macedonië dan ook voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarom het CGVS zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw rijbewijs en paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en kinderen staven louter uw identiteit en nationaliteit, die hier geenszins worden betwist. De medische attesten van uw zoon bevestigen zijn hartafwijking en het gebrek aan medische voorzieningen in Macedonië om zijn ziekte te behandelen, wat hier geenszins in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker eerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht die op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rust en over artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Vervolgens voert verzoeker aan dat waar de verwerende partij meent dat de vrees die verzoeker heeft aangevoerd, niet van die aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden, dit een verkeerde interpretatie is van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij de situatie die nu in Macedonië heerst zeer goed kent en dat vele Albanezen uit Macedonië het feit oproepen dat zij het slachtoffer van discriminatie zijn geweest. Verzoeker stelt dat hij in deze zin discriminaties heeft uiteengezet waarvan hij en zijn familie het slachtoffer zijn geweest. Dat *in casu* deze discriminatie de vorm aannam van problemen betreffende de toegang tot medische zorgen. Verzoeker houdt voor dat niemand kan betwisten dat dergelijke discriminatie om reden van etnische afkomst tot het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag behoort. Verzoeker merkt tevens op dat men geen tegenstrijdigheid in het verhaal van verzoeker en diens echtgenote heeft opgemerkt en stelt dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielrelaas waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont. Verzoeker meent aldus dat hem de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen. Verzoeker meent dat het op basis van voorgaande elementen onbetwistbaar is dat zijn situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek door de tegenpartij.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker verklaarde Macedonië te hebben verlaten omwille van de gezondheidsproblemen van zijn zoon, hetgeen geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming, (ii) de verklaringen van verzoeker dat men in Macedonië een Macedoniër beter zou helpen en wel zou behandelen niet gestaafd worden door objectieve elementen, (iii) het feit dat verzoeker steeds diende te wachten in de wachtzaal totdat alle Macedoniërs behandeld waren en dat verzoekers zoon nadien werd onderzocht of op een latere datum moest terugkomen, onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (iv) uit niets blijkt dat de ontvoeringspogingen van verzoekers dochter het louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk niveau overstijgen, (v) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt geen beroep te kunnen doen op de in Macedonië aanwezige autoriteiten en (vi) de documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas

heeft neergelegd, niet van die aard zijn om de vaststellingen van de commissaris-generaal om te buigen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2011 (CG nr. 1111024), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de definitie van een vluchteling, en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, doch hiermee geenszins deze motieven weerlegt. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich bij zijn asielrelaas in hoofdzaak baseerde op de medische problematiek van zijn zoon. Verzoeker antwoordde immers tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 8 april 2011 op de vraag om welke reden hij naar België is gevlucht, dat hij het leven van zijn zoon, die met een hartafwijking is geboren, wenste te redden. Verzoeker staft zijn verklaringen dat men in Macedonië een Macedoniër beter zou helpen en wel zou behandelen, niet met objectieve elementen. Bovendien blijkt uit het de door verzoeker bijgebrachte medische attest van 12 januari 2011

dat een Macedonische arts attesteerde dat er in Macedonië geen behandelingsmogelijkheden zijn voor de hartafwijking van verzoekers zoon, dat er geen middelen voorhanden zijn om een geslaagde operatie uit te voeren en wordt verzoeker ten zeerste aangeraden om een behandeling te zoeken in het buitenland. Uit dit document blijkt aldus dat verzoeker wel werd geholpen en doorverwezen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam aldus correct tot het besluit dat de door verzoeker aangehaalde medische motieven geen verband houden met één van de criteria van de vluchtelingenconventie, noch erop wijzen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoeker de daartoe geëigende procedure kan instellen namelijk een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij geen rekening hield met de toestand die werkelijk in zijn land van herkomst heerst. De Raad stelt vast immers dat de bestreden beslissing uitgebreid motiveert aangaande verzoekers voorgehouden problemen in Macedonië en aangaande de beschermingsmogelijkheden voor Albanese in Macedonië en dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier. De uitgebreide informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseerde bevindt zich in het administratief dossier, namelijk de stukkenbundel "landeninformatie". De Raad is van oordeel dat de loutere opmerking van verzoeker dat de verwerende partij geen rekening hield met de toestand die werkelijk in zijn land van herkomst heerst, niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich immers tot deze loutere bewering zonder dit concreet aan te tonen of elementen aan te brengen die dit standpunt kunnen ondersteunen. Evenmin brengt verzoeker feiten of elementen aan die zouden kunnen aantonen dat de informatie van het administratief dossier, waarop de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd, onjuist, onvolledig of achterhaald zou zijn.

Het feit dat verzoekers identiteit en zijn etnische afkomst niet worden betwist door de verwerende partij en het feit dat er geen tegenstrijdigheden in het asielrelaas werden vastgesteld, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, wordt verzoekers asielaanvraag niet geweigerd wegens vastgestelde tegenstrijdigheden of het betwisten van de identiteit en etnische afkomst van verzoeker, maar omdat de door verzoeker ingeroepen redenen om zijn land van herkomst te verlaten, namelijk de gezondheidsproblemen van zijn zoon, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming.

2.6. Inzake verzoekers vraag om hem subsidiaire bescherming toe te kennen, merkt de Raad op dat waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen, de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan toont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van

herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat door verzoeker niet wordt weerlegd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

Voor zover verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroept op de ziekte van zijn zoon, herhaalt de Raad dat verzoeker zich voor de beoordeling van deze medische problemen van de geëigende procedure dient te bedienen, *i.e.* de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*).

Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat "*de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)*".

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET